

Da den ene Celle, det havde, viste sig utilstrækkelig, blev der for et Par Aar siden indrettet 2 til, og disse 3 Celler ere praktisk taget altid belagte med Delirister og urolige sindssyge. I Fjor blev der her behandlet 21 Tilfælde af Sindssygdom, i Aar til Dato 16, og det skønt hverken Forhold eller Personale ere beregnede herpaa. Det er næsten umuligt at sige Nej til Anmodninger om Optagelse, hvor Forholdene ere fortvivlede i Hjemmet, naar Sindssygeanstalterne som nu ikke kunne modtage de ulykkelige. Blandt disse Tilfælde har der været et ikke ringe Antal, som absolut burde have været indlagt straks paa en Sindssygeanstalt, medens andre have maattet holdes indespærrede i Celler undertiden i Maaneder, skønt de paa en Anstalt meget godt kunde have færdedes sammen med andre, nogenlunde rolige Patienter under tilbørlig Opsigt. Flere af de i Cellerne forplejede Patienter have været saa rasende og støjende, at det har været til stor Frygt og Ulempe for Sygehusets andre, ikke sindssyge Patienter, og da Opholdet nødvendigvis maa blive langt dyrere her end paa en Anstalt, ere flere sindssyge blevne udskrevne paa Familiens Forlangende, skønt de ikke burde leve udenfor Anstalt. To saadanne Patienter, der blev udskrevne rolige og bedrede, men ikke helbredede, begik Selvmord noget efter Udskrivelsen.

Og som det gaar paa dette Sygehus, gaar det paa flere. Tilfælde af Selvmord fra sindssyges Side, som ikke have kunnet finde Plads paa Anstalterne, ere i det hele ikke sjældne. Foruden de to nævnte har en anden af Underskriverne saaledes haft to blandt sit Klientel.

Vi skulle ikke fremføre yderligere Eksempler paa de meget alvorlige Misligheder, som følge af den paaankede Pladsmangel, skønt vi kunde gøre Listen alene fra vor Kredsforenings Omraade adskilligt længere. Det anførte maa være tilstrækkeligt til at vise, at vi ikke uden Grund anke over Tilstanden.

Vi skulle tillade os indstændigt at anmode den høje Rigsdag om at foranledige saadanne Foranstaltninger trufne og trufne snarest muligt, at der kan blive raadet. Bod paa de Ulykker og den Uhygge, den nuværende, uforsvarlige Tilstand fører med sig. Hvilke disse Foranstaltninger bør være, skulle vi ikke udtale os om, men det maa dog være os tilladt at urgere, at der maa gøres noget straks. Som det gaar nu, kan det ikke vedblive at gaa, til mulige nye Statsanstalter blive byggede. Vi mene, og vi kunne ikke tilbageholde denne vor Mening, at der snarest muligt bør og maa skaffes Plads i alt Fald til de Patienter med acut Sindssygdom, hvis Udsigt til Helbredelse mindskes saa betydeligt derved, at de ikke i rette Tid kunne faa Plads paa en Helbredelsesanstalt, og til de Patienter med saavel acut som kronisk Sindssygdom, der udenfor Anstalter ere farlige baade for sig selv og for andre.

I Haab om, at man fra den høje Rigsdags Side vil forstaa, at denne vor Henvendelse udelukkende er fremgaaet af Ønsket om at virke til Gavn for den Befolkning, i og for hvilken vi arbejde, og i Haab om, at vore Ord maa finde et aabent Øre hos dem, i hvis Magt det staar at raade Bod paa de paaepagede Mangler, tegne vi os paa Kredsforeningens Vegne

(Underskrifter).

*Udvalget gør ikke Indstilling.*

53. *Fra Vaabenbrødreafdelingen for Løgstør og Omegn om en Hædersgave til Veteranerne fra 1864.* (Indbragt den 25. November 1908 af Folketingsmanden for Aalborg Amts 5te Valgkreds, *Kvist*).

Andragerne fremhæve, at den til Veteranerne fra Krigen 1848—50 bevilgede Hædersgave paa 100 Kr. kom vel sent, idet mange af dem, der modtog den, var fuldkommen affældige. Skulle Deltagerne i Krigen 1864 vente med Modtagelsen af en tilsvarende Hædersgave, til de have naaet den Alder, hvori Veteranerne fra 1848—50 modtog den, ville de blive endnu skrøbeligere, end hine var, idet de led betydeligt mere end hine i det strenge Vinterfelttog 1864. Det anbefales derfor at give Vete-